

Ο ΜΗΝΟΣ

Ἀρώματα καὶ βλάστησις. — Μὴν Ἀφροδίτης. —
Χαρὰ καὶ Παρθενία. — Ὁ θρήνος τοῦ γκιώνη.
— Ὁ ποιητὴς τοῦ Ὕμνον καὶ τοῦ Ἀνθος τῆς
Ἀνατολῆς. — Τὸ μουνσεῖον τῆς νεοελληνικῆς
γλυπτικῆς. — Μάρμαρα καὶ Κυπάρισσοι. —
Τὸ σάβανον τοῦ Χριστοῦ. — Ἐπανάστασις
εἰς τὴν Ἀγιογραφίαν.

ΑΥΡΙΛΙΟΣ

ΕΣΑ εἰς τὸ μο-
σχοδόλημα
τὸ ἀνάμικτον
τῶν ἀνθέων,
εἰς τὸ σπάρ-
γος τὸ ἀσύλ-
ληπτον τῆς
βλαστήσεως
διακρίνει τις
τὴν καλλιτε-
χνικωτέραν

ἐκδήλωσιν τῆς μεγαλοφυΐας τοῦ Δημιουργοῦ. Ὁ
Μάιος εἶνε ἀναμφιδόλως ὁ χαριέστερος τῶν μη-
νῶν, μὴν Ἀφροδίτης, καὶ εἰς αὐτὴν ἤθελε ζωγράφος
νὰ τὸν προσωποποιήσῃ μόνον εἰς τὸν Ἔρωτα
ἢ τὸν ὄνυχον νὰ εἶναι τελειότερον πρότυπον. Εἰς
τὸ ἀπέραντον πολυχρῶμον τοπεῖον, τὸ ὁποῖον ἀ-
πλοῦται διάστικτον ἀπὸ φύλλα ἀνθισμένα, ἐνυ-
πάρχει ἡ ἰδέα ἐνδὸς Παραδείσου, τὸν ὁποῖον ὀνει-
ροπόλησε πάντοτε ἡ ἀνθρωπίνη ψυχὴ καὶ τὸ
ὁποῖον ἀποκαλύπτει μόνον τὸ ἄνθος.

Ὁ μὴν αὐτὸς μοῦ ἐνθυμίζει δύο γυναικας. Ἡ
μία μεθύουσα ἐξ ἀρώματος, ἐστεμμένη μὲ ἄνθη,
μὲ τὴν κόμην αὐτῆς, ἀρεμιζομένην
μέσα εἰς ἓνα λειμῶνα ἀνθοστέφῃ. εἶνε ἡ
Χαρὰ ἡ τρελλή, ἡ ἀμέριμος, ἡ μηδὲν
ὑπολογίζουσα καὶ τὰ πάντα δωρουμένη.

Πόσοι ζητοῦν κάθε ἡμέρα μὲ διψᾶν
τὸ μεδίαμά της, πόσοι ρηστεύουν τὸ
βλέμμα της, πόσοι δὲν θὰ ἔδιδαν προ-
θύμως ὅλα τὰ πλοῦτή των, τὴν δόξαν
τῶν ὀλῶν, διὰ μίαν ὥραν ἀληθοῦς χα-
ρᾶς! Ἀλλὰ καὶ πόσοι, δυστυχέστεροι,
οὔτε ἐλπίζουν καὶ ποτὲ εἰς αὐτήν,
οὔδὲ κατὰ τὴν σημερινὴν ἡμέραν τῆς
ἐορτῆς τῶν ἀνθέων, πόσοι ἔχουν γρά-
ψῃ μὲ τὸ ἴδιον χέρι των, ἀνῶθεν τῆς
φλιάς τοῦ οἴκου των, τοῦ βίου των
τὰς λέξεις: «Ἐδῶ δὲν ὑπάρχει
ἐλπίς!» Ἀλλὰ καὶ πόσοι δὲν ἠξέ-
βουν νὰ περιβάλῃουν τὴν φευγαλέαν
αὐτὴν θεάν. Τὴν κρατοῦν πολλὰκις
εἰς χεῖρας των καὶ ἀνίκατοι νὰ τὴν
συγκρατήσουν, τὴν ἀφίρουν νὰ πε-

ργίσῃ. Πόσοι θὰ ἦσαν εὐτυχεῖς ἂν ἐγνώριζαν
νὰ εἶνε εὐτυχεῖς.

Καὶ σελαγίζει κατόπιν εἰς τὸν ἀνέσπερον κό-
σμον τοῦ πνεύματος ἡ ἐπέρροχος γαλήνη τῆς
Παρθενίας, ἡ ἰδεώδης κόρη τοῦ αἰσθηματος καὶ
τῶν ὀνειροπολήσεων—ὁ κάλυξ τῆς ζωῆς. Ἡ μα-
ργαία τῶν ὀφθαλμῶν ἡ συναγωνιζομένη μὲ τὴν
αὐγὴν τῆς ἐαρινῆς πρωΐας σὺρει κάθε θνητὸν εἰς
τὰ βάθη αἰθερίου κόσμου, κόσμον ἀγάπης καὶ
ἐκστάσεως.

Καὶ ὅταν τὸ βράδυ, ὑπὸ τὸ πικρὸν φύλλωμα
τῆς δένδροστοιχίας, διὰ μέσον τῶν συστάδων
τοῦ Β. κήπον ὁ γκιώνης ἐξαποστέλλει τὸν θρη-
νὸν κρωγμὸν του, ὥσθι νὰ κλαίῃ ἀπολεσθεῖσα
ἀγάπην. καὶ βαρὺ τῶν ἐσπεριδοειδῶν τὸ ἄρωμα
εἰσδίδει εἰς τὸ στήθος καὶ τὸ ἀναγεῖναι, ὁ Μάιος
μοῦ φαίνεται, καὶ εἶνε, ἡ μεγαλειτέρα ἐνεσις ζωῆς,
τὸ θεσπεσιώτερον τοῦ κάλλους ἔναυσμα, τῶν αἰ-
σθήσεων ὁ πλέον ἀνυπέροχτος θρίαμβος. . .

Κατὰ τὸν μῆνα αὐτὸν τῶν ἀνθέων καὶ τῆς
ποιήσεως, ἡ κατ' ἐξοχὴν νῆσος τῶν ἀνθέων καὶ
τῶν μύρων—τὸ ἄνθος τῆς Ἀνατολῆς—ἡ ποιη-
τικὴ Ζάκυνθος παρηγορεῖ τὸ Ἰωβιλαῖον τῆς
γεννήσεως τοῦ κατ' ἐξοχὴν ποιητοῦ της, τοῦ
κατ' ἐξοχὴν ἐθνικοῦ ψάλτου τῆς Ἑλευθερίας μας,
τοῦ Διονυσίου Σολωμοῦ. Εἰς τὴν ὁμώνυμον πλα-
τεῖαν τοῦ ποιητοῦ θ' ἀστράψῃ τὸ Περτελῆσιον
μάρμαρον, ἐφ' οὗ ἡ γλυφὴ ἐχάραξε τὴν ποιη-
τικὴν μορφήν τοῦ Ποιητοῦ τοῦ Ἑθνικοῦ Ὕμνον
καὶ ἡ κναρόλεσχος ὑποχωροῦσα θὰ χαιρετίσῃ
τὴν ἀποκάλυψιν της. Καὶ ἤξιεν ἀληθῶς τῆς τι-

Δ. ΓΕΡΑΝΙΩΤΟΥ

Παπαρουνές